

хора парцаливи — месата имъ мършави, ребрата имъ личатъ подъ сбръчкана кожа.

— Що е туй, ангеле? продума чичо Златко.

— Това сж бѣдняцитѣ, дриплювцитѣ на този градъ.

— О, злочести хора! извика чичо Златко. Излѣзте изъ вашитѣ мръсни коптори и елате да получите моята милостиня!

За мигъ полянката се изпълни отъ хора. Чичо Златко почна да имъ хвърля съ шепа злато . . .

Гладнитѣ хора, вдигнали юмруци, се биятъ и блъскатъ. Всѣки гледа да си награбе повечко злато. Кръвъ се лѣе по земята. Най-послѣ чичо Златко видѣ, че салъ у по силнитѣ и здравитѣ има отъ неговитѣ пари. А други хиляди гладни хора си оставатъ пакъ съ голи рѣцѣ . . .

V. Пробуждане.

Голѣма скръбъ ядѣше милостивото сърдце на чича Златка. Той плачеше отъ жалъ и се готвѣше да иска помощъ отъ ангела. Но въ туй врѣме ангелътъ хвърчеше къмъ сини небеса. А чичо Златко остана самъ да скърби на земята . . .

Една свѣткавица се яви на небето и огрѣя лицето на чича Златка. Той си отвори очитѣ. И що да види? — Видѣ, че лежи